

TROS DE VIDA

Avui veu la llum el primer número de «Ronsana», i, dins la revista, aquest petit article que hem anomenat «Trossos de vida». La finalitat que ens hem proposat és la que ens donem compte, que coneixem, més o menys, una gent que existeix al nostre poble, que influeix al nostre poble i que mai no hem mirat amb un mínim d'atenció. Per això hem sortit a fora, hem preguntat i parlat i ara oferim el primer capítol, que titularem familiarment:

ELS «DOMINGUEROS»

—“Nosaltres sortim cada diumenge, sempre venim aquí, mentre fa bon temps; a l'hivern no podem, perquè anem amb moto i fa massa fred, a més tenim els dos nens petits. A l'hivern ens quedem a casa, som de casa nosaltres, no sortim al cinema ni res; veiem la televisió. Molt la televisió, als nens els hi agrada molt.” “Sí, està clar, treballa, al ram de la metallúrgia, començo al matí a tres quarts de sis i acabo a tres quarts de quatre, jornada intensiva, així a la tarda puc fer de venedor de llibres, passar per les cases, sabeu?”

La taula és quadrada, plegable, de ferro, al voltant hi ha quatre cadires, plegables, sobre la taula un ram d'herbes, algun got buit i el transistor que crida un anunci als quatre vents, és el record de la ciutat aquí, sota els pins, una vespa amb sidecar refreda el seu motor després del viatge, és la mateixa que fa dues setmanes es va aturar en mig de la caravana, el motor bullia. Lluny veiem dos nens que juguen i riuen. Dos nens que en un pis estarien veient la televisió si hagués fet més fred, Que no picarien de peus a terra per no amoïnar al veí del pis de baix.

Un pintor ha vist uns arbres amb unes fulles ja pansides, que tenen un groc vermell molt lluminós. Es reflexen en l'aigua transparent, unes tonalitats verdes, les de les herbes i arbustos de la ribera. Observa també la profunditat de les muntanyes del fons, la seva tonalitat entre grisa i granat, el sol radiant les illumina, aquell blau... L'home tot cantant comença a posar sobre la tela la formositat de la Naturalesa.

—“No, no nos relacionamos mucho con la gente del pueblo, sólo hemos ido tres o cuatro veces hasta la iglesia, ocurre que no nos movemos de aquí el domingo, venimos a descansar, y como la comida ya la traemos de Barcelona.” “Somos de Granada, vinimos a Barcelona por cuestiones de trabajo, mi marido ahora trabaja en metalurgia, ocho horas de jornada, además tres días a la semana hace unas cuantas horas de taxista. No, taxi propio no, por cuenta de otro. Granada ha mejorado mucho, ahora hay turismo.”

Al nostre voltant juguen grups de nens, algú llegeix el diari, fumant descuidadament. Els tran-

sistors repeteixen els seus anuncis, a terra papers escampats. Alguns senyors imiten els seus herois fent un partit de futbol, lluny dos parlen dels carburadors dels cotxes, aprop dues parlen dels seus nens. Algú busca branques seques per fer foc, enmig de tres pedres, allà mateix on cremava fa una setmana, i dues, i tres...

—“Segurament que sí que hi ha persones que vénen i s'estalvien diners, que vénen i s'estalvien de comprar verdura i fruita tota la setmana. Corra gent de tota mena. A mi em fan llàstima, això és fruit de la ignorància, no val la pena escarriar-se a robar tot plegat per guanyar deu duros.”

—“Però vint persones que robin deu duros fan... mil pessetes, i si en són quaranta... A més, fan molt malbé els camps, els trepitgen, etc.”

—“Aquests lladres improvisats són minoria. No interessa quedar malament per una tonteria. Hi ha gent de tota mena...”

El pintor acaba ja de posar sobre el seu quadre les tonalitats verdes, grogues, grises, que sols els seus ulls veuen en lloc, per nosaltres, com tants d'altres.

És la fugida de la ciutat, l'alliberament d'un horari, d'un ordre, és el trobar-se amb un mateix. Els nens aquí són nens, en mig de Barcelona no són més que peces de la gran ciutat, aquí juguen, salten, ballen, fan el que els hi sembla millor, el que han fet els nens de fa deu anys, de fa cent anys i de fa mil anys. Abans els nens no havien de caminar amb compte, mirar tres cops abans de passar un carrer, estar-se hores i hores cremant la seva mirada en un aparell de televisió, davant la impossibilitat de fer alguna cosa més pròpia de la seva edat i de la seva situació. Aquests nens fan durant sis dies de la setmana un paper estrany, sols unes hores del diumenge fan el seu paper, el paper de nens.

—“Vale la pena venir, aquí respiramos aire puro. Ahora tenemos coche, ante no podíamos venir; ahora bien, no salimos cada domingo, mire, desde agosto no salimos ningún día hasta hoy. Si nos quedamos en Barcelona vemos la televisión en casa, los niños también, si no tienen que estudiar.”

Ens en anem. Al nostre darrera queden uns homes que han treballat tancats 10, 11 o més hores durant sis dies i que ara llegeixen el diari. Unes dones que han fet el dinar cada dia en cuina il·luminada no per el sol sinó per un fluorescent. Un home que s'ha imaginat al seu despatx pasatges meravellosos tinguent al seu davant una màquina d'escriure i un calendari, i que ara pinta, a Sta. Eulàlia.

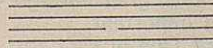
Miquel Colomer

PANADERIA

PASTELERIA

Sta. Eulalia

Carretera s.n.

Tel. 54

SANTA EULALIA DE RONSANA